

Det samme gælder vores underlige forbehold over for Østrig. Det er tæt på at være uhørt, hvad der er overgået østrigerne. At lægge den nye regering for had, uden at den på noget område har ført en politik, der har givet anledning til kritik, er ødelæggende for det europæiske samarbejde.

Det østrigske Frihedsparti er indlysende nok ikke noget at samle på. Partiets tidligere leder har sagt ting, som man kun kan fordømme. Men det ændrer jo ikke ved den kendsgerning, at regeringen under kansler Schüssel er lovligt valgt på fuldt demokratisk vis. Vi må simpelt hen ophæve sanktionerne. I 1980'erne sad der kommunister i præsident Mitterrands første regering, uden at det halve Europa af den grund faldt sammen i gråd og krampetrækninger. Hvis det er vores opgave at være på vagt over for totalitære bevægelser, så er det vel ligegyldigt, om de på papiret er venstre- eller højreorienterede. Spørgsmålet er derfor: Hvor vil regeringscheferne efterhånden sætte grænsen for, hvem der er inde i varmen, og hvem der er udenfor?

Regeringscheferne skal ikke blande sig i en lovligt valgt regerings dannelse, så længe den regering overholder enhver tænkelig spilleregul. Aktionen mod Østrig er tåbelig, den er forfejet, den bør afsluttes. Og jeg har i dag noteret mig statsministerens ord her fra talerstolen om, at Danmark må sætte en kurs og gøre sig gældende. Det er De Konservative enige i.

Jeg skal derfor på Det Konservative Folkepartis og på Kristeligt Folkepartis vegne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at sanktioner mod Østrig ikke er en EU-beslutning, og opfordrer derfor regeringen til at ophæve dem.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 104).

Vi danskere får selv til september en chance for at bestemme vores deltagelse i den fremtidige europæiske udvikling. Folkeafstemningen om euroen den 28. september er af stor betydning for den kommende udvikling af vores velfærdssamfund. Uanset hvad vi stemmer, ændrer den nuværende virkelighed sig.

Den fælles valuta blev en realitet i 1999. Euroen er ikke som i 1992 et fjernt projekt, der måske en dag bliver til virkelighed; den er vir-

kelighed. Vi kan være med og få indflydelse, eller vi kan stå udenfor og lade de øvrige bestemme.

Vismændene gav i går deres bud på euroens økonomiske betydning for Danmark. Der er der tale om en snæver, fagøkonomisk betragtning, som ikke tager højde for den politiske betydning, et euromedlemskab vil have. Fordelene ved euroen er iøjnefaldende for den enkelte, for erhvervslivet og dermed for samfundet som helhed. Som medlemmer af euroen kan vi gøre os gældende i det Europa, som vi er en del af, og det er jo ikke kun økonomien, der står på spil, det er også danskernes indflydelse på deres egen fremtid.

Når nogle af vores vigtigste samhandelspartnere går over til EU's fælles valuta, er det for et lille land afgørende at være med i beslutningsprocessen. Vi bliver under alle omstændigheder nødt til at indrette os efter virkelighedens verden, når euroen om halvandet år bliver gangbar mønt i Europa.

I det forløbne folketingsår har vi oplevet en udvikling i forholdet til Færøerne. Det Konservative Folkeparti ønsker at bevare så tætte bånd til færingerne som overhovedet muligt, men vi respekterer også fuldt ud deres ønsker om større selvstyre og egentlig selvstændighed. Det er færingernes egen afgørelse; anderledes kan det ikke være. Men naturligvis må ønsket om selvstændighed også indebære viljen til at blive selvstændig på det økonomiske område; anderledes kan det heller ikke være. Vi kan hurtigt komme ind i en afgørende forhandlingsfase, og vi er rede til at træffe de beslutninger, der er nødvendige for at nå en tilfredsstillende løsning.

På den indenrigspolitiske banehalvdel har vi noteret os, at regeringen nu rejser land og rige rundt for at høre befolkningen ved såkaldte folkehøringer. Det er en rigtig god idé at lytte til befolkningen, men det, der kan undre, er, at der skulle gå 7 år på ministertaburetterne, før regeringen egentlig opdagede det. I 7 år har regeringen haft så travlt med at prale af kurver, der peger opad, og det har været uforståeligt for den, at befolkningen ikke faldt på halen og klappede over regeringens succes.

Og jeg kan godt løfte sløret for, hvorfor så mange danskere er skuffede over regeringen:

År for år oplever danskerne at blive plukket mere og mere i skatter og afgifter uden at få nævneværdige velfærdsforbedringer til gengæld. Danskerne kan jo se på regningerne for